

Sygnatura akt VI Ka 933/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **18 października 2016** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Arkadiusz Łata

Sędziowie SSO Kazimierz Cieślukowski

SSO Grzegorz Kiepura (spr.)

Protokolant Barbara Szkabarnicka

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2016 r.

sprawy **M. H. (1) córki B. i S.**

ur. (...) w G.

oskarżonej z art. 216§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżoną i jej obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 30 maja 2016 r. sygnatura akt II K 790/14

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 636 § 1 i 3 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- na mocy art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec M. H. (1) o czyn opisany w punkcie 2 warunkowo umarza na okres próby wynoszący 1 (jeden) rok;

- za podstawę prawną nawiązki orzeczonej w punkcie 3 przyjmuje art. 67§3 kk;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

3. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa opłatę za obie instancje w kwocie 120 zł (sto dwadzieścia złotych).

Sygn. akt VI Ka 933/16

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrze z dnia 30.05.2016 M. H. (2) została uznana za winną tego, że:

1) w okresie od grudnia 2013 r. do maja 2014 r. w Z. działając czynem ciągłym wielokrotnie znieważyla K. F. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe jak cham, bandyta w jego obecności, jak i z zamiarem aby zniewaga dotarła do pokrzywdzonego, tj. przestępstwa z art. 216§1 kk w zw. z art. 12 kk, przy przyjęciu, iż zniewagę wywołało wyzywające zachowanie się pokrzywdzonego i na podstawie art. 216 § 1 kk odstąpiono od wymierzenia kary;

2) w okresie od grudnia 2013 r. do maja 2014 r. w Z. działając czynem ciągłym wielokrotnie znieważała A. F. w jej obecności słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe nazywając ją niewychowaną gówniarą, tj. przestępstwa z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na mocy art. 216 § 1 kk skazana została na karę 60 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda.

Na mocy art. 216§4 kk orzeczono wobec oskarżonej na rzecz A. F. nawiązkę w kwocie 500 zł.

Na mocy art. 628 pkt. 1 kpk zasądzono od oskarżonej na rzecz oskarżycieli prywatnych K. F. i A. F. kwotę 300 zł tytułem poniesionych przez nich zryczałtowanych wydatków postępowania.

Na mocy art. 3 ust. 1 i art. 5 ustawy o opłatach karnych zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w kwocie 90 zł.

Apelację od tego wyroku wywiedli oskarżona i jej obrońca.

Oskarżona kwestionowała prawdziwość zeznań oskarżycielki prywatnej A. F. i świadka K. Z.. Wywodziła, że wniesienie przeciwko niej prywatnego aktu oskarżenia było aktem zemsty ze strony oskarżyciela prywatnego K. F. za skierowanie przeciwko niemu oskarżenia w innej sprawie karnej. Domagała się dokładnego zbadania sprawy.

Obrońca oskarżonej zaskarżył orzeczenie w całości zarzucając mu:

1) błąd w ustaleniach faktycznych sprowadzający się do uznania przez sąd pierwszej instancji, że oskarżona, działając czynem ciągłym, wielokrotnie znieważała oskarżyciela prywatnego K. F. słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, nazywając go chamem i bandytą, podczas gdy pełna analiza akt sprawy nie pozwala uznać oskarżyciela prywatnego za osobę wiarygodną;

2) błąd w ustaleniach faktycznych skutkujący uznaniem przez sąd pierwszej instancji, że oskarżona, działając czynem ciągłym, na przestrzeni 6 miesięcy czasu, wielokrotnie znieważała oskarżycielkę prywatną A. F., słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, nazywając ją niewychowaną gówniarą, podczas gdy pełna analiza materiału dowodowego sprawy a zwłaszcza sylwetka oskarżonej i okoliczności zgłoszenia tej sprawy nie uzasadniają przyznania im waloru wiarygodności.

W oparciu o podniesione zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzuconych jej czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

Apelacja oskarżonej i jej obrońcy w zakresie w jakim kwestionowały ustalenia faktyczne nie zasługiwały na uwzględnienie. Sąd rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody, ocenione swobodnie, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a swoje stanowisko w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonej w zakresie postawionych jej zarzutów należycie uzasadnił w pisemnych motywach wyroku, wskazując jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

Przedstawiona w pisemnym uzasadnieniu sądu pierwszej instancji argumentacja przekonuje o trafności dokonanej analizy, która uwzględniając wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody, jawi się jako logiczna i wszechstronna, zasługuje zatem na akceptację.

Nie ulega wątpliwości, że pomiędzy stronami od kilku lat istniał ostry konflikt sąsiedzki, co było eksponowane w obu apelacjach. Okoliczność ta jednak nie mogła automatycznie przesądzać o niewiarygodności zeznań oskarżycieli prywatnych K. F. i A. F., podobnie jak i fakt, że w chwili wniesienia prywatnego aktu oskarżenia przeciwko K. F. toczyło się postępowanie o popełnienie przestępstwa z art. 190 § 1 kk na szkodę M. H. (1).

Zeznania oskarżycieli prywatnych złożone w toku niniejszego postępowania były stanowcze i konsekwentne, wzajemnie się uzupełniały i korelowały ze sobą, co czyni je wiarygodnymi. Nadto znalazły potwierdzenie w rzeczowych relacjach S. F. i K. Z.. Osoby te nie były bezpośrednio zaangażowane w konflikt między stronami, dlatego ich zeznania sąd rejonowy słusznie uznał za obiektywne, nie noszące znamion stronniczości.

Sąd pierwszej instancji był uprawniony do odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonej, która negowała swoje sprawstwo. Twierdzenie M. H. (1), że nie wypowiadała znieważających słów pod adresem pokrzywdzonych jest sprzeczne z konsekwentnymi i jednoznacznymi relacjami K. F., A. F. i K. Z., a także z wspierającymi je zeznaniami S. F.. Trafnie sąd nie znalazł podstaw, aby spójnym i zbieżnym w swej treści zeznaniom tych świadków nie dać wiary. Z samego faktu, że K. F. pozostawał z oskarżoną w konflikcie, zaś A. F. jest jego córką nie wynika jeszcze, że zeznania wymienionych świadków winny być uznane za pozbawione waloru wiarygodności. Ich relacje logicznie wpisują się w czas i miejsce wskazanego przez świadków zachowania oskarżonej.

Istnienie konfliktu pomiędzy stronami i szykany jakie K. F. stosował wobec oskarżonej takie jak wypowiedanie wobec niej gróźb karalnych, nagrywanie, stukanie w drzwi, czy też nieuzasadnione wzywanie Policji wskazywały na motyw jaki posiadała oskarżona wypowiadając wobec oskarżyciela prywatnego znieważające słowa. Nie może ulegać wątpliwości, że także słowa jak „cham” i „bandyta”, którymi oskarżona określała K. F. w trakcie spotkań z nim i jego córką, stanowiły zniewagę, o której mowa w art. 216 § 1 kk. Uwzględniając jednak wszystkie ujawnione okoliczności sprawy we wzajemnym powiązaniu, sąd rejonowy słusznie uznał, że zniewagę wywołało wyzywające zachowanie oskarżyciela prywatnego K. F. i na podstawie art. 216 § 3 kk odstąpił od wymierzenia oskarżonej kary.

Ustalenia faktyczne dotyczące czynu przypisanego oskarżonej w pkt 2 wyroku poczynione zostały w oparciu o zeznania oskarżycielki prywatnej A. F. oraz zeznania świadków S. F. i K. Z.. Relacje tych osób sąd pierwszej instancji uznał za wiarygodne, wskazując na ich jednoznaczność i zbieżność. Ocena ta nie budzi zastrzeżeń z punktu widzenia kryteriów określonych w art. 7 kpk. A. F. zeznała, że oskarżona wielokrotnie określała ją mianem „niewychowanej gówniary” (k.21-verte). Matka oskarżycielki prywatnej S. F. potwierdziła, że córka żaliła się jej, iż jest w ten sposób znieważana przez oskarżoną (k.26). Bezpośrednim świadkiem obraźliwej wypowiedzi oskarżonej pod adresem oskarżycielki prywatnej była K. Z., która zeznała m.in.: „W okolicach maja 2014 r. wracałam z O. ze szkoły i pod blokiem O. rozchodziliśmy się i ta pani zaczęła wykrzykiwać do O., że jest niewychowana, że jest gówniarzem i nauczy ją kultury” (k. 24-verte). Zeznania wymienionych świadków jednoznacznie wskazują, że oskarżona swoim zachowaniem wyczerpała ustawowe znamiona występku z art. 216 § 1 kk.

W świetle należyście zgromadzonego i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego okoliczności popełnienia przez oskarżoną M. H. przestępstwa z art. 216 § 1 kk na szkodę A. F. nie budzą wątpliwości. Oskarżona nie była jednak dotychczas karana (k.152), a wina i społeczna szkodliwość przypisanego jej czynu nie były znaczne, o czym przekonuje charakter i rodzaj znieważających słów, jakich użyła wobec pokrzywdzonej. Mając na względzie wagę czynu oraz sylwetkę sprawcy, dotychczas nie karanej za przestępstwo umyślne, sąd okręgowy uznał, że wystarczającą reakcją karnoprawną za przestępstwo, którego dopuściła się oskarżona, będzie zastosowanie wobec niej samoistnego środka probacyjnego, określonego w art. 66 kk i art. 67 kk, w postaci warunkowego umorzenia postępowania. Właściwości i warunki osobiste oskarżonej oraz dotychczasowy sposób życia w pełni uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie ona przestrzegała porządku prawnego, a w szczególności nie popełni przestępstwa. Wskazane okoliczności zadecydowały o zmianie zaskarżonego wyroku w pkt 2 poprzez warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonej M. H. (1) o czyn z art. 216 § 1 kk popełniony na szkodę A. F.. Konsekwencją powyższego było przyjęcie, że podstawą prawną nawiązki orzeczonej w pkt 3 wyroku jest przepis art. 67 § 3 kk. W pozostałym zakresie wyrok jako słuszny utrzymano w mocy. Na podstawie art. 636 § 1 i 2 kpk wymierzono oskarżonej opłatę za obie instancje w kwocie 120 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.